

Завітайте на ярмарок!

27 січня, у суботу, з 8.00 на Торговій площі відбудеться сільськогосподарський ярмарок, де буде представлена у широкому асортименті продукція місцевих виробників та підприємств Білоцерківського району. Продукція реалізовуватиметься за цінами виробника.

Виконавчий комітет міської ради

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 7–8 (13604–13605), 26 СІЧНЯ 2018 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

► Біла Церква пам'ятає

Розстріляне щастя

Вони зустрілися вперше незабутнього травневого вечора в місцевій кав'ярні – дев'ятнадцятилітня Ліда і молоденький лейтенант, тільки після закінчення військового танкового вишу, Олександр. Це вже потім, коли він запропонував її провести, з'ясувалося, що мешкають в одному гуртожитку – він на другому, а вона на четвертому поверсі. Цікавий збіг, весела випадковість... Хоча... Їм вистачило всього п'ять днів, аби зрозуміти, що режисером такої дивовижної зустрічі стала доля. Через рік у закоханих з'явився Назарчик. То було перше важке випробування – народжене передчасно дитя балансувало на межі смерті. Геть юну матусю переконували відмовитись від муки спостерігати за стражданнями крихітки. Але сильна і добра людина поряд, їхня віра й любов перемогли.

– Тепер, коли Саші не стало, я зрозуміла, для чого Назарчиків було дароване життя, – каже Лідія. Ми дивимось на фото, де стоїть вродливий 17-літній хлопець, та вже з бородою. Хтось зауважить – така зараз мода. Але в цій сім'ї кожен, хто погляне на Назара, впізнає в ньому копію батька. Високого, ставного, міцного, впевненого та по-особливому надійного чоловіка. І офіцера Української армії, в якого борода з'явилася в останні місяці життя, проведені на війні...

В ЛЮБОВІ

За п'ятнадцять років, що подружжя Багнюків прожили разом, у них ще „знайшлася” й красунька Софійка. Нині, по інший бік щастя, Ліда гортає його разом зі сторінками великого сімейного альбому. Ось – Сашина дружна родина: мама Валя, тато Саша, сестричка. Вони стали такими ж рідними й для Ліді та їхніх з Олександром дітлахів. Там, в Іллінцях на Вінниччині, їх завжди ждали. „Ану, офіцере, покажи, на що здатен”, – напівжартома спонукав Багнюк-старший сина, коли той із сім'єю приїздив до батьків. Саша ловко вправлявся і з лопатою, і з косяком. Любив працю на землі, завжди був перший серед тих, хто радо брався за будь-яку роботу. В той же час був і гранично акуратним, ввічливим, цілеспрямованим – з дитинства мріяв стати військовим.

У ньому і природно, й гармонійно поєднувались риси офіцера й хазяїна. У військово-гуртожитку, де мешкала родина, всі знали: якщо терміново потрібна дрель, запчастина до машини, будь-яка інша річ домашньо-чоловічого вжитку – йди до майора Багнюка. У того точно є!

А ще Сашко був неймовірним татусем і чоловіком. Що то були за хвилини: на улюбленій Сашею рибалці чи за дружним святковим столом, коли господар обов'язково нахвалював кулінарні шедеври господині! А як він вперто і завзято витягував свою кохану із лап жорстокої хвороби! Звісно, Ліда про все те розказувала, із гордістю та боєм навіплі. Але могла б і не говорити – оті сімейні фото із альбому переконливіші за всі слова на світі: на них наввіки застигли миттєвості не підробного, звичайного і вельми рідкісного, як на наш час, щастя. Невиправний трагізм ситуації в тому, що

воно закінчується, як тільки перегортаєш останню сторінку. В нестерпно усвідомленні – продовження не буде...

„Я НЕ ЗРАДНИК!”

Легендарна 72 ОМБр, у якій служив, а з 2014 року воював Олександр Багнюк, у теперішній війні зазнала вже немало і слави та перемог, і прикросів, втрат, гіркоти. Особливо болючими були моменти весни-літа 14-го, коли затиснуті між кордоном з РФ і озброєними бандитами підрозділи змушені були прориватися до своїх, у тому числі – й через територію суміжної держави. Саша, повернувшись до Білої Церкви в серпні після того випробування, змінився дуже сильно. І зовні, і внутрішньо він постарів на років десять, каже дружина. Раніше компанійський, веселий, тепер більше мовчав. Важко спав – здригався, схоплювався, кричав. Офіцер тяжко переживав, думаючи, що через той вимушений вихід на територію держави-ворога його вважатимуть зрадником. „Я всім доведу, що я не такий. Я не зрадник!”, – згадає Ліда слова чоловіка...

Як же яскраво такі спогади характеризують людину! Знаючи систему переконань офіцера (він навіть думки не допускав, щоб не йти воювати: „Це моя робота!”; уже на полі бою, за три дні до фатального пострілу, він врятував життя двох побратимів; вважав своїм обов'язком бути з підлеглими навіть у пеклі переднього краю), розумієш, яких гідних офіцерів і яких незамінних патріотів ми втрачаємо в цій війні...

...А тоді, 22 серпня, купивши власним коштом всю амуніцію – від шкарпеток, берців і так далі – та доставши якісного бронехилета, допомігши завантажити речі, вже через тиждень після повернення з передової й бодай якогось відновлення рівноваги Ліда знову провела свого Сашка на фронт. Не дізнавшись від нього, що отримав звання підполковника. Не підозрюючи, що прощається з ним живим востаннє.

ТОЙ ДЕНЬ

Передчуття, що Саша загине, не було ні в кого. Знає, те, є такі люди – як сонце.

Ми ж упевнені, що воно буде завжди. Ось і Саша мав завжди бути!

Ліді дуже

тяжко згадувати той вересневий день, попри те, що пішов четвертий рік. На роботі якось не працювалося. Зранку три-чотири години: щодня о восьмій вони з чоловіком зідзвонювалися, а 12 вересня його телефон не відповідав. Жінка відпросилася й пішла додому. Чомусь взялася фарбувати радіатор.

О пів на шосту вечора зайшла до Ліді жінка з другого гуртожитку: „Я принесла вам гроші на похорон вашого чоловіка”.

Шок, обурення, страх від неочікуваних слів – все це разом підхопило Ліді, вона боса кинулася до друзів, що мешкали поверхом вище і... не добігла, впала непритомна. Не бачила, як до неї вже бігли з барбовалом сусідки, не підозрювала, що поруч із гуртожитком чатувала „швидка”, що тут зібралися всі, хто зранку знав страшну новину про загибель Саші, але не наважувався повідомити її Ліді, яка страждає на гіпертонію.

А потім, як у тумані, була поїздка за тілом коханого до Бердянська, прощання вдома, на 5-му майданчику, до рога до рідних Саші Іллінців – його похоронили на батьківській землі. Були пекучі сорок днів, яких Лідія майже не пам'ятає, важке лікування після пережитого, враз подорожшли діти. Були якісь клопоти з придбанням

від держави обіцяної квартири і її повний ремонт (то окрема непростя і зовсім інша історія, котру, однак, також треба було пережити).

Що залишається? Його і її діти. Поїздки до батьків і до рідної могили. Щоденні будні, де спогади – на кожному кроці. Чи тоді, коли вона сідає за кермо їхньої машини, яку Саша в серпні 14-го забавив переоформити на дружину. Чи навіть коли дивиться на себе в люстерко – тепер у Ліді темний колір волосся, просто його любив Саша. Залишається відчуття холоду на долоні, де лежала куля снайпера, якою вбито чоловіка і яку їй виніс лікар у бердянському моргу. Сліпий похмурий метал, трохи деформований: куля відрекшлася від чогось і потрапила Саші в скроню. Бо він не міг, як радили, командувати з безпечного місця. Заступник командира 3 механізованого батальйону з озброєння, він мусив бути зі своїми. Мусив виконувати свою роботу так, як веліло його добре і чесне серце, що зупинилося в 37 років.

Ліді якось приснилося: приходять Саша додому й промовляє: „Я так за вами скучаю...” Дружина просить залишитися, на що чує відповідь: „Ні, побуду з вами і піду до себе”. Рвуть душу на шматки такі сни і такі слова. Віднині кожен із наших загиблих – лицар небесного війства. Озираючись, зізнаємося собі: чи так ми живемо в залишеному нам героєм світі? Вони зробили для України все, що змогли. Тепер наша черга. Головне – не згнєбитися, насамперед – перед святою пам'яттю полеглих.

Підполковник Олександр Багнюк нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня посмертно. Відважною українцеві присвоєно звання почесного громадянина Білої Церкви, його іменем названо вулицю в Іллінцях, де мешкав, а на Іллінському НВК „Школа-гімназія № 2” встановлено меморіальну дошку.

Валентина Храбуст

Свято мужності і звитяги

19 січня в Білій Церкві відбулися урочистості з нагоди 76-ї річниці 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжів. Свято сили, мужності, звитяги об'єднало сотні білоцерківців, які зібралися у ПК БАТ «Росава», аби привітати воїнів – захисників нашої Батьківщини, яким ми завдячуємо миром на рідній землі.

◆ З вітальним словом до присутніх звернувся міський голова Геннадій Дикий: «Ми дуже раді тому, що ви повернулися додому дійсно переможцями. По-вірте, вся Біла Церква, вся Білоцерківщина, вся Україна чітко для себе усвідомлює, що саме завдяки вам, вашій звитязі, професіоналізмові та героїзму сьогодні всі ми живемо в мирі. 72 білоцерківська бригада – наша гордість, ми нею пишаємося. Дай Боже вам та вашим родинам здоров'я, усього найкращого. Завжди повертайтеся із виконання бойових завдань живими і здоровими! Дякую вам за ваш подвиг!»

◆ Геннадій Дикий відзначив грамотами Білоцерківської міської ради низку військовослужбовців – за особистий внесок у зміцнення обороноздатності держави, боротьбу за територіальну цілісність України та з нагоди 76-ї річниці 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжів. Командир бригади Русланові Татусю міський голова вручив символічний подарунок – книгу «100 років Української національної революції», присвячену боротьбі України за незалежність, – наголосивши, що сьогодні українські воїни продовжують цю боротьбу.

◆ З вітальним словом виступив також голова Білоцерківської районної державної адміністрації Геннадій Джегур. Він наголосив, що 72 бригада має потужну бойову історію, всі роки якої були наповнені розвитком, велики-

◆ Благочинний Білоцерківського району Української православної церкви Київського патріархату, настоятель церкви Покрова Божої Матері Микола Гопаїнич наголосив, що у велике свято Богоявлення і Хрещення Господнього має велику честь вітати на рідній землі всіх воїнів, яким притаманні людська совість, гідність, любов до найдорожчого – своєї Батьківщини та своїх ближніх. Від імені предстоятеля УПЦ КП патріарха Філарета священник вручив нагороді воїнам та волонтерам, а бригаді побажав іти до перемоги, аби наша рідна земля жила в мирі та процвітанні.

◆ Руслан Татусь, командир 72-ї ОМБр імені Чорних Запорозжів, сказав щирі слова вдячності за вітання на адресу воїнів, відмітив, що вперше за чотири роки вони відзначають день народження своєї бригади вдома, зі своїми рідними та близькими.

◆ «Усе, що ми робили там, на фронті, було заради вас: щоб у це прекрасне місто не прийшла війна. Дякуємо вам за допомогу, за те, що не забуваєте військовослужбовців удома, вирішуєте їхні соціальні та побутові проблеми», – наголосив командир.

◆ Зі словами вітань до військових також звернулися представники молодого покоління – вихованці Київського військового ліцею імені І. Богуна. Вони зачитали вітальний адрес від начальника ліцею – Героя України, генерал-майора Ігоря Корнійчука та передали символічний подару-

ми перемогами і, на жаль, втратами. І воїни, які віддали своє життя за суверенітет та мирне небо, завжди житимуть у серцях земляків. Доповненням до поздоровлень стали почесні грамоти Білоцерківської районної державної адміністрації.

◆ До присутніх звернувся також колишній командир бригади, а нині – заступник командира оперативного командування «Південь» полковник Андрій Соколов. Він побажав усім міцного здоров'я, мирного неба, пригадав сторінки історії, перемоги і втрати, які випали на долю 72-ї ОМБр. З особливим хвилюванням повідомив, що у капітана, командира саперної роти Євгена Сарнавського з позивним «Юджин», який загинув у червні 2017 року в районі Авдіївки, підірвавшись на ворожій вибухівці, нещодавно народився син. Також висловив вдячність бійцям за їхню мужність і героїзм, а родинам воїнів та жителям Білої Церкви подякував за те, що чекали і дочекалися своїх чоловіків та синів, волонтерам – за допомогу й підтримку.

нок командира 72 ОМБр – фотоколлаж, присвячений пам'яті випускника ліцею Андрія Кизила, який загинув у січні 2017 року в районі промзони міста Авдіївки.

◆ Під час заходу згадали імена, переглянули світліни та вшанували хвилиною мовчання всіх бійців, які не повернулися із зони АТО. Всі вони внесені до «Книги пам'яті» полеглих за Україну, яка за станом на 7 грудня 2017 року нараховувала 3760 імен.

◆ Щирими оплесками присутні вітали виступи юних талантів, котрі взяли участь у концерті «Діти Білої Церкви – воїнам АТО». З творчими дарунками виступили: зразкова студія сучасної хореографії «Fly», переможниця телешоу «Україна має талант. Діти» Вероніка Морська, зразковий ансамбль танцю «Вікторія», лауреати всеукраїнських і міжнародних конкурсів Анастасія Чумак, Павло Шклярчук, колектив «Максимум» Володарського районного центру дітей та юнацтва, вихованці Білоцерківської школи мистецтв №5 та інші.

3 офіційних джерел

Тариф виживання й не більше?

Перш, ніж виконавчий комітет Білоцерківської міської ради прийняв рішення про затвердження нових тарифів на проїзд у громадському транспорті, минулого тижня відбувся круглий стіл, під час котрого представники міської влади, громадськості та перевізники висловили свої думки стосовно підвищення плати за проїзд.

Ріст тарифів, до слова, як доповіла начальник транспортного відділу міськради О. Шевченко, вмотивований значним подорожчанням паливно-мастильних матеріалів, запасних частин тощо та, зокрема, підняттям мінімальної заробітної плати в країні.

Також посадовець озвучила розрахунки, надані білоцерківськими перевізниками. Так, економічно обґрунтований тариф для КП БМР «Тролейбусне управління» становить 5,32 грн; для МПП «Діліжанс» – 5,41 грн; для ПП «КАН» – 6,00 грн; для ТОВ «ТРАНССІТІ», залежно від марки автобуса («АТАМАН» чи «Богдан») та

тості лише з власної доброї волі, адже гарантованих законом відшкодувань вони за це не отримують. Проте на справедливе запитання, чому ніхто з місцевих перевізників так і не спробував через суд чи публічний протест добитися виділення державних компенсацій за перевезення пільговиків, відповіді не пролунали.

Логічною, однак, була і думка власника «ТРАНССІТІ» Ю. Нестерчука, котрий, акцентуючи свою увагу на економічному підґрунті підвищення тарифу, зауважив, що вартість обслуговування техніки є незмінною, й в економіці чудес не буває. Адже, якщо штучно втримувати приємний пасажирам занижений тариф, то ремонтувати машини не буде за що і вже через кілька років вони перетворяться на брухт. Крім того, він зазначив, що, як показали опитування, вартість проїзду – далеко не на першому місці серед вимог пасажирів й сильно поступається в рейтингу все тому ж комфорту чи дотриманню графіка.

Проте від перевізників, а точніше – з вуст представника «Тролейбусного управління» К. Підпокровного **(на фото)**, пролунали набагато неоднозначніші слова. Так, він звернувся до всіх «молодих активістів і старих популістів», наголосивши на тому, що не варто сподіватися, що після встановлення вартості проїзду в 5 гривень з'являться нові автобуси чи покращиться якість проїзду, адже цей тариф є тарифом виживання для підприємств-перевізників і ніяк не більше.

Тож, вочевидь, найближчим часом даремно надіятися на виконання таких принципів для міської влади вимог щодо оновлення рухомого складу або хоча б встановлення GPS-обладнання та здійснення звукового оголошення зупинок.

Однак все ж сподіваємося, що з часом транспортну реформу таки буде доведено до кінця й міській владі стане волі відмовити тим підприємствам, котрі не зможуть віднайти можливості для оновлення свого автопарку. Чомусь так думається, що білоцерківці будуть раді й інгородним перевізникам, якщо ті возитимуть їх у повноцінних автобусах, а не в замаскованих вантажівках.

Богдан Храбуст

Єдність замість відчуження

Термін "переселенець", або ж, якщо говорити політкоректно, "тимчасово переміщена особа", вже міцно вкоренився в повсякденному лексичному вжитку українця. В наш побут його принесла війна, й невідомо, коли ж зникне потреба позначати ним цілий новоутворений соціальний прошарок нашого суспільства.

♦ Власне ж щодо людей, котрих постріли виграли зі своїх домівок, то вони, звичайно ж, різні. Хтось покинув Донбас, бо українство важило для нього більше, аніж будинок; хтось же, хай і був не проти трикологів, просто злякався смерті від випадкового снаряда й утік на велику Україну; ще хтось просто не замислювався про політику й рятував сім'ю від війни. Та попри все, вони – серед нас, вони – частина нас.

♦ Цим людям важко з житлом, з роботою, з грішми і навіть часом з мовою та культурною ідентифікацією. Останнє й не дивно, якщо трішки розбиратися в історії України. Але для переселенців нашого міста є гарна звістка, адже нещодавно на базі бібліотеки № 8 стартував проект згуртування громади Білої Церкви під назвою "Соняшник". Він впроваджується Міжнародною організацією з міграції за фінансової підтримки Європейського Союзу. На грантові кошти (279 807 грн) було закуплено обладнання та меблі для проведення різноманітних заходів, котрі, по суті, і є втіленням проекту. Організовувати їх будуть, насамперед, для переселенців, котрі проживають у місті над Росією.

♦ Як розповів один з учасників проекту Ю. Манжос, заходи ділитимуться за трьома напрямками: "Громада-влада" (правова допомога, "Школа громадського лідера", флешмоби тощо), "Освіта" (навчання грамотно володіти українською, англійською мовами, заняття фотографією тощо) та "Культура" (літера-

турно-мистецька вітальня, школа майстрів народного мистецтва, родинний кінозал, туристичний та шаховий клуби, різні майстер-класи тощо). Себто передбачений масштабний комплекс заходів, що допоможе переселенцям інтегруватися в тутешнє суспільство, сприятиме особистісному розвитку та прояву громадської активності.

♦ Цікаво, що завдяки цьому проекту утворилася й громадська організація, котра, окрім назви "Соняшник", має з ним і схожі цілі: допомога переселенцям, захист і просування їхніх інтересів. Адже, як зауважив її очільник О. Кудінов, проблеми якоїсь одної людини в очах влади є лише її особистими проблемами. Проте, коли спільні біди багатьох людей представлені цілісно, з подачі громадської організації, для влади це переходить в площину інтересів громадських, на які буде звернуто значно більше уваги.

♦ В процесі спілкування Олексія Кудінова з присутніми на презентації "Соняшника" з'ясувалося, що багато хто з них з Донецька чи з Луганська, чи навіть з Криму.

Сам голова ГО, до речі, теж зі Сходу, однак за майже три з половиною роки перебування в Білій Церкві, за його словами, він пройшов певну асиміляцію й відчуває нині, що це місто вже є йому майже рідним. О. Кудінов наголосив, що в питанні переселенців вкрай важлива єдність для вирішення спільних проблем і взаємопідтримка. Саме в цьому випадку Біла Церква зможе стати для таких людей не якимось табором для біженців, а справжньою домівкою.

♦ Значення такого проекту й утворення такої організації переоцінити важко. Адже, як нам здається, окрім союгідних матеріальних проблем і відчуття спільної нелегкої долі, переселенців із понівеченого війською Сходу об'єднує і відчуття якоїсь духовної відчуженості серед українства. Тож маємо неабиякі сподівання на дієвість "Соняшника" (як проекту, так і ГО), на те, що в цих людей будуть гідні умови для життя і праці, й на те, що прикре відчуття етнічної розбіжності зіреться, й мир, врешті-решт, запанує і на землі, і в серцях.

Богдан Храбуст

День українського єднання

Важко уявити, але минуло вже цілих 100 років з миті прийняття славнозвісного "Четвертого універсалу", котрий ознаменував створення Української Народної Республіки, й 99 років з часу підписання акта злуки УНР та ЗУНР в єдину державу. Дата ця лишилася в нашому календарі як День соборності України. І хай на це число не припадає вихідного дня, як, наприклад, на роковини незалежності, та серед патріотичної спільноти воно є також особливо важливим.

Біла Церква цьогоріч відзначила згадане свято в стінах Будинку органної та камерної музики традиційним фестивалем "Соборний дзвін". Присутня громада, що в більшості складалася з учнів білоцерківських шкіл, мала можливість насолодитися музично-вокальними номерами та декламаторською майстерністю у виконанні талановитої молоді.

До зібрання звернувся також і секретар міської ради В. Кошель, котрий, торкнувшись історичних предтеч Дня соборності, зауважив, що шанс 100-літньої давнини на справжню незалежність був змарнований, тож треба докласти всіх зусиль, аби не змарнувати нинішній, щоб наші діти і внуки не продовжували боротьбу, а вже користувалися плодами української перемоги.

Виступив також і голова Білоцерківського осередку ВУТ "Просвіта" ім. Т.Г. Шев-

ченка К. Климчук, котрий теж висловив найщиріші вітання з нагоди свята і запросив усіх, хто завітав до ошатної зали, до участі в щорічному "Ланцюгу єдності".

І варто зауважити, що місцеві школярі радо скористалися з такої пропозиції: вже через якусь годину численна білоцерківська громада утворила живий ланцюг. Взнявшись за руки, люди пройшли від

погруддя Кобзаря до меморіалу Героям Небесної сотні, де вишикувались у формі велетенського Тризуба.

Там же з вітаннями до земляків виступив міський голова Г. Дикий, котрий зачитав уривки з двох історичних документів, що стосувалися двох згаданих на початку подій. Лейтмотивом одного з них була пересторога українству стосовно російської загрози, котра, як це не прикро, не зникла по сей час.

Тих часів не згине слава

Взимку 1918 року більшовицькі війська розпочали наступ на Україну. За підтримки місцевих більшовицьких осередків, задураннюючи голови місцевому населенню, яке не чинило їм спротиву, вони брали місто за містом. Але головною їхньою метою була, звісно, столиця України, де на той час зібралося близько 20 тисяч військ. Та проблема полягала в тому, що вони здебільшого не бажали воювати. Тож українська влада могла розраховувати переважно на загони вільного козацтва, яким командував Симон Петлюра, а також на Українських січових стрільців під проводом Євгена Коновальця.

Розуміючи, що над країною нависла смертельна загроза, студенти Київського університету Святого Володимира та Українського народного університету оголосили запис добровольців до Студентського куреня Українських січових стрільців.

28 січня 1 сотня Студентського куреня під командування старшини Івана Омельченка, на той час студента Українського народного університету, прибула в район станції "Бахмач".

Проте виявилось, що там уже господарюють більшовики. А захисники міста відступили до залізничної станції "Крути". 29 січня більшовики, маючи значну перевагу в живій силі та озброєнні, розпочали наступ на позиції українців. Чинили опір чотири сотні Першої київської юнацької школи ім. Б. Хмельницького, Студентська сотня січових стрільців, а також 20 старшин. На озброєнні вони мали 16 кулеметів і саморобний бронепотяг – гармату на залізничній платформі. Українцям же протистояли близько 6 тисяч російських солдатів.

Бій розпочався вранці та тривав аж до вечора. Українці відбили кілька атак, зазнавши при цьому значних втрат. Забрали вбитих і поранених, юні вояки змушені були відступити до ешелону, який стояв за кілька кілометрів.

Загальні втрати захисників станції склали 10 старшин і близько 250 бійців – здебільшого поранених

юнаків 1-ї Української військової школи.

З тими, хто вижив, але потрапив до рук більшовиків, обійшлися жорстоко. Від'їхавши від станції "Крути", потяг зупинився, з вагона вивели всіх затриманих і за 300 кроків розстріляли розривними кулями. Перед стратою уродженець Галичини Григорій Піпський заспівав гімн "Ще не вмерла України", який підхопили й інші полонені.

Після бою дорога до столиці України більшовикам була відкрита. 18 лютого вони вступили до міста, розпочавши терор. Вже першого дня більшовицька солдатня знищила близько 3 тисяч жителів захопленого Києва. Людей розстрілювали без судів і слідства. Вбивали, як згадував український поет Володимир Сосюра, який був очевидцем тих подій, за "буржуйський вигляд", за "неприязний погляд", "за кожне українське слово" або й просто так.

Більшовики панували в Києві менше місяця, але за цей незначний проміжок часу від їхніх рук загинуло, за різними оцінками, від 5 до 20 тисяч громадян. І це при тому, що у столиці України було 200 тисяч жителів!

У березні 1918 року, коли до Києва після підписання більшовиками так званої Брестської мирної угоди повернувся уряд Української Народної Республіки, тіла 30 полеглих героїв Крут були урочисто поховані на

Аскольдовій могилі.

"Стримайте ж ваші сльози, які котяться: ці юнаки поклали свої голови за визволення Вітчизни, і Вітчизна збереже про них вдячну пам'ять на віки вічні, – сказав під час цієї церемонії Президент УНР Михайло Грушевський, сам ледь їх стримуючи. – Пам'ятайте, що ці юнаки відкрили себе невідомою славою..."

Після встановлення остаточного панування комуністичного режиму про героїв Крутів було наказано забути. Вони вважались зрадниками українського народу і буржуазними націоналістами. За спроби відновити історичну правду можна було потрапити на Колиму або ж у психлікарню. Та з проголошенням Україною незалежності про юних патріотів почали згадувати. З кожним днем – дедалі частіше. А згодом на Аскольдовій могилі на їхню честь звели символічну могилу і встановили хрест.

Підготував
Микола Отиченко

«Школа особистісного зростання» запрошує дівчат до участі!

Запрошуємо білоцерківcock віком від 16 до 26 років взяти участь у проєкті, який триватиме з лютого по травень та дасть безліч можливостей для пізнання себе та для саморозвитку. В рамках проєкту заплановано багато тренінгів та зустрічей, націлених на те, щоб ви стали більш мотивованими, цілеспрямованими, навчилися ставити цілі та досягати їх, опанували цінні навички ефективної комунікації та публічного виступу, дізналися більше про лідерство та природу успіху. А поряд із цим – цікаві творчі майстер-класи, які допоможуть розслабитися та сконцентруватися на своєму креативі.

Участь – безкоштовна! Заняття проходять по вихідних у приміщенні гуманітарно-педагогічного коледжу. Проєкт реалізується Білоцерківською міською організацією Товариства Червоного Хреста за фінансової підтримки Українського Жіночого Фонду.

За деталями та умовами реєстрації звертатися за телефоном: 067-251-00-50 (Вікторія).

Медицина

Конференція з офтальмології

В Білій Церкві нещодавно відбулася науково-практична конференція «Регіональні особливості офтальмологічної патології», організована співробітниками Національної медичної академії післядипломної освіти імені П.Л. Шупика та управлінням охорони здоров'я Білоцерківської міської ради. В заході взяли активну участь лікарі-окулісти найбільших лікувально-профілактичних закладів нашого міста, а також фахівці Білоцерківського, Рокитнянського, Володарського, Таращанського, Сквирського районів.

Перед запрошеними виступили завідувач кафедри офтальмології академії, доктор медичних наук, професор С.О. Риков та кандидат медичних наук С.А. Сук.

Лікарі-офтальмологи одержали цінну інформацію щодо сучасних методик і способів лікування захворювань очей, що, безумовно, позитивно відобразиться на результатах їхньої роботи й посприє підвищенню якості надання медичних послуг жителям нашого регіону.

Микола Крушинський

Рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 23 січня 2018 р. № 47
ПРО ТАРИФ НА ПОСЛУГИ З ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ
НА МІСЬКИХ АВТОБУСНИХ МАРШРУТАХ ЗАГАЛЬНОГО КОРИСТУВАННЯ

Розглянувши подання відділу транспорту та зв'язку міської ради, листи від керівників підприємств-перевізників: товариства з обмеженою відповідальністю «ТРАНССІТІ», приватного підприємства "КАН", малого приватного підприємства "Діліжанс", публічного акціонерного товариства "Білоцерківський автобусний парк", комунального підприємства Білоцерківської міської ради «Тролейбусне управління», у зв'язку зі зміною умов виробничої діяльності та реалізації послуг, з метою забезпечення необхідного рівня безпеки та якості послуг пасажирських перевезень, відповідно до ст. 9 Закону України "Про автомобільний транспорт", п. п. 2 п. а ст. 28 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні", Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності", рішення міської ради від 23 березня 2017 року № 55-28-VII «Про затвердження Концепції розвитку пасажирського транспорту міста Білої Церкви на 2017-2020 рр.», рішення виконавчого комітету міської ради від 11 жовтня 2016 року № 438 «Про затвердження умов конкурсу з перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування м. Білої Церкви», рішення виконавчого комітету міської ради від 14 червня 2016 року № 237 «Про затвердження інвестиційного договору на створення єдиної автоматизованої системи оплати проїзду на міському пасажирському транспорті», виконавчий комітет міської ради вирішив:

1. Встановити тариф на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування – 5,00 грн.
2. Відділу інформаційних ресурсів та зв'язків з громадськістю міської ради оприлюднити дане рішення у засобах масової інформації.
3. Дане рішення набирає чинності з дня його офіційного оприлюднення.
4. Визнати таким, що втратило чинність, рішення виконавчого комітету міської ради від 10 січня 2017 року № 01 «Про тариф на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування».
5. Контроль за виконанням даного рішення покласти на заступника міського голови Поляруша О.О.

Г. Дикий, міський голова

Рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 23 січня 2018 р. № 49
ПРО ТАРИФ НА ПРОЇЗД У МІСЬКОМУ ЕЛЕКТРИЧНОМУ ТРАНСПОРТІ

Розглянувши звернення Комунального підприємства Білоцерківської міської ради «Тролейбусне управління» від 21 листопада 2017 року № 371, відповідно до Закону України «Про міський електричний транспорт», п. п. 2 п. а ст. 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», наказу Міністерства інфраструктури України від 25 листопада 2013 року № 940 «Про затвердження Порядку формування тарифів на послуги міського електричного транспорту (трамвай, тролейбус)», рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 14 червня 2016 року № 237 «Про затвердження інвестиційного договору на створення єдиної автоматизованої системи оплати проїзду на міському пасажирському транспорті», виконавчий комітет міської ради вирішив:

1. Встановити тариф на проїзд у міському електричному транспорті при купівлі разового квитка:– у кондуктора або водія – 4,0 грн.;– у стаціонарній касі або терміналі – 3,0 грн.
2. Встановити тариф на проїзд у міському електричному транспорті у разі використання пластикової безконтактної картки при одноразовому придбанні поїздки:– 1-20 поїздок – по 2,5 грн./поїздка;– 21-40 поїздок – по 2,5 грн./поїздка, з зарахуванням 2-х безкоштовних поїздок;– 41-60 поїздок – по 2,5 грн./поїздка, з зарахуванням 5-ти безкоштовних поїздок;– 61-80 поїздок – по 2,5 грн./поїздка, з зарахуванням 8-ми безкоштовних поїздок;– 80-100 поїздок – по 2,5 грн./поїздка, з зарахуванням 14-ти безкоштовних поїздок;
3. Встановити економічно обґрунтований тариф для здійснення компенсаційних виплат за перевезення пільгових категорій населення – 4,0 грн.
4. Встановити вартість проїзного квитка, терміном на 1 місяць, на проїзд у міському електричному транспорті:– для громадян – 100,0 грн.;– для студентів денної форми навчання – 50,0 грн./за електронними студентськими квитками – 45,0 грн.;– для учнів загальноосвітніх шкіл – 25,0 грн./за електронними учнівськими квитками – 20,0 грн. Датою початку місяця вважається дата першої валідації (використання картки).
5. Встановити вартість одноразової застави за користування пластиковою безконтактною картою – 20 грн. Кошти одноразової застави повертаються при поверненні пластикової безконтактної картки.
6. Відділу інформаційних ресурсів та зв'язків з громадськістю міської ради оприлюднити дане рішення у засобах масової інформації.
7. Дане рішення набирає чинності з дня його офіційного оприлюднення.
8. Визнати таким, що втратило чинність, рішення виконавчого комітету міської ради від 17 січня 2017 року № 07 «Про тариф на проїзд у міському електричному транспорті».
9. Контроль за виконанням даного рішення покласти на заступника міського голови Поляруша О.О.

Г. Дикий, міський голова

Інформація про вивчення попиту на право укладення договору оренди комунального майна

Назва об'єкта:

а) частина кімнати № 28, кімнати № 45, 148 в інженерному корпусі, літ. – У-4, площею 34,5 м², розташованого за адресою: Гайок, 4а, м. Біла Церква Київської області, 09104.

Об'єкт знаходиться на балансі комунального підприємства Білоцерківської міської ради «Білоцерківський вантажний авіаційний комплекс» (КП БМР «БВАК»).

Основні умови за результатами вивчення попиту:

1. Пропозиції щодо суми місячної орендної плати не нижче, ніж передбачена постановою Кабінету Міністрів України від 04.10.1995 р. № 786 зі змінами та доповненнями.
 2. Умови сплати орендної плати з урахуванням її індексації.
 3. Напрямок та ефективність використання об'єкта оренди за цільовим призначенням відповідно до заяви.
 4. Забезпечення належних умов експлуатації та технічного стану об'єкта оренди.
 5. Проведення поточних ремонтів об'єкта оренди за кошти орендаря.
 6. Термін оренди.
 7. Страхування об'єкта оренди протягом 30 днів з моменту укладення договору оренди. Для участі у розгляді результатів вивчення попиту учасники подають на розгляд комісії: лист-заяву про укладення договору оренди, пропозиції щодо участі в розгляді результатів вивчення попиту.
- Ознайомитися з об'єктом оренди можна у робочі дні з 9.00 до 16.00 за місцем його знаходження. Розгляд результатів вивчення попиту відбудеться 12.02.2018 р. о 9.00 у приміщенні інженерного корпусу КП БМР "БВАК" за адресою: Гайок, 4а, м. Біла Церква, 09104.
- Свої пропозиції (зобов'язання) учасники подають комісії по вивченню попиту протягом 10 робочих днів від дати опублікування даної об'яви – в письмовому вигляді, підписані заявником, скріплені печаткою або нотаріально посвідченим підписом, в запечатаному конверті. Заяви приймаються за адресою: Гайок, 4а, м. Біла Церква, 09104, КП БМР «БВАК», інженерний корпус, 3-й поверх. Довідки за тел.: 34-45-92.

Директор КП БМР «БВАК»

Білоцерківська громадська організація інвалідів-ліквідаторів Чорнобиля вітає

з Днем народження членів нашої організації, які народилися в січні:

О.І. Гусаковський, А.П. Кравчук, М.П. Шиденко, В.Д. Шишкін, М.А. Шурашкевич, В.І. Басецький, В.І. Висіцький, М.К. Пітухов, М.П. Бабенко, М.В. Пилипенко, А.П. Німак, В.І. Ластовка, П.П. Невідомський, С.В. Писаренко, О.Б. Ібрагімов, В.П. Сович, В.М. Лігатор, Л.А. Гетьман, М.О. Кравчук, В.М. Маєнко, В.Л. Устименко, А.М. Ахмедишин, Д.О. Бабін, В.В. Єгоров, В.Д. Жураківський, А.Т. Коцел, В.М. Ракочий, Н.О. Білик, Л.А. Тародіна, В.М. Бондаренко, І.Г. Линник, О.В. Неділя, В.І. Воронюк, В.П. Однорог, А.П. Гаврилюк, А.Р. Даниленко, О.М. Шевченко.

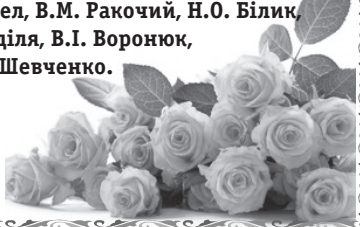
Хай сонечко світить із ясного неба,

Бажаєм усього, чого тільки треба,

Хай доля дарує довгого віку,

Добре здоров'я і щастя без ліку.

З повагою – М.М. Романиця, голова організації

Розпорядження від 18 січня 2018 р. № 07-К(П)
ПРО ОГолошення конкурсу на заміщення вакантної посади державного
соціального інспектора відділу нагляду та контролю управління
соціального захисту населення Білоцерківської міської ради

Відповідно до законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про службу в органах місцевого самоврядування», Порядку проведення конкурсу на заміщення вакантних посад державних службовців, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2002 року № 169, Порядку проведення іспиту для кандидатів на заміщення вакантних посад посадових осіб місцевого самоврядування у виконавчих органах Білоцерківської міської ради, затвердженого розпорядженням міського голови від 25 грудня 2015 року № 231-К, та з метою забезпечення конституційного права рівного доступу громадян до служби в органах місцевого самоврядування:

1. Оголосити конкурс на заміщення вакантної посади державного соціального інспектора відділу нагляду та контролю управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради.

2. Оголосити такі умови конкурсу:

В конкурсі можуть взяти участь особи чоловічої або жіночої статі, які є громадянами України, мають повну вищу освіту відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра, обізнані з комп'ютерними технологіями, вільно володіють українською мовою.

До участі у конкурсі не допускаються особи, які:

– визнані в установленому порядку неіспроможними;

– мають судимість, що є несумісною із зайняттям посади посадової особи місцевого самоврядування;

– у разі прийняття на службу будуть прямо підпорядковані або підлеглі близьким особам;

– позбавлені права займати відповідні посади в установленому законом порядку на визначений термін;

– в інших випадках, установлених законами.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до органу місцевого самоврядування, в якому проводиться конкурс, такі документи:

– заяву про участь у конкурсі, в якій зазначається про ознайомлення заявника із встановленими законодавством обмеженнями щодо прийняття на службу в органах місцевого самоврядування та проходження служби;

– заповнену особову картку (форма П-2 ДС) з відповідними додатками;

– подання шляхом заповнення на офіційному веб-сайті НАЗК декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік за формою, що визначається НАЗК;

– автобіографію;

– дві фотокартки розміром 4 х 6 см;

– копії документів про освіту, підвищення кваліфікації, присвоєння вченого звання, присудження наукового ступеня;

– копію трудової книжки, оформлену у встановленому порядку;

– копію документа, який посвідчує особу;

– копію військового квитка (для військовослужбовців або військовозобов'язаних);

– довідку про допуск до державної таємниці (у разі його наявності);

– швидкозшивач.

3. Учасники конкурсу обов'язково складають іспит на перевірку та оцінку знань Конституції України, законів України «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про запобігання корупції», а також законодавства з урахуванням специфіки функціональних повноважень відділу.

4. Документи приймаються протягом 30 календарних днів з дня виходу публікації про оголошення конкурсу. Додаткова інформація за тел. 5-25-43.

5. Інформацію про конкурс на заміщення вакантної посади та умови конкурсу оголосити в місцевій пресі та на офіційному ВЕБ-сайті Білоцерківської міської ради і виконавчого комітету.

Г. Дикий, міський голова

Розпорядження від 18 січня 2018 р. № 08-К(П)
ПРО ОГолошення конкурсу на заміщення вакантної посади головного
спеціаліста відділу соціального забезпечення управління соціального захисту
населення Білоцерківської міської ради на період відпустки основного
працівника для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку

Відповідно до законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про службу в органах місцевого самоврядування», Порядку проведення конкурсу на заміщення вакантних посад державних службовців, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2002 року № 169, Порядку проведення іспиту для кандидатів на заміщення вакантних посад посадових осіб місцевого самоврядування у виконавчих органах Білоцерківської міської ради, затвердженого розпорядженням міського голови від 25 грудня 2015 року № 231-К, та з метою забезпечення конституційного права рівного доступу громадян до служби в органах місцевого самоврядування:

1. Оголосити конкурс на заміщення вакантної посади головного спеціаліста відділу соціального забезпечення управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради на період відпустки основного працівника для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку.

2. Оголосити такі умови конкурсу:

В конкурсі можуть взяти участь особи чоловічої або жіночої статі, які є громадянами України, мають повну вищу освіту відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста, стаж роботи за фахом у державній службі або в органах місцевого самоврядування на посаді провідного спеціаліста не менше 1 року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3 років, добре обізнані з комп'ютерними технологіями, вільно володіють українською мовою.

До участі у конкурсі не допускаються особи, які:

– визнані в установленому порядку неіспроможними;

– мають судимість, що є несумісною із зайняттям посади посадової особи місцевого самоврядування;

– у разі прийняття на службу будуть прямо підпорядковані або підлеглі близьким особам;

– позбавлені права займати відповідні посади в установленому законом порядку на визначений термін;

– в інших випадках, установлених законами.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до органу місцевого самоврядування, в якому проводиться конкурс, такі документи:

– заяву про участь у конкурсі, в якій зазначається про ознайомлення заявника із встановленими законодавством обмеженнями щодо прийняття на службу в органах місцевого самоврядування та проходження служби;

– заповнену особову картку (форма П-2 ДС) з відповідними додатками;

– подання шляхом заповнення на офіційному веб-сайті НАЗК декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік за формою, що визначається НАЗК;

– автобіографію;

– дві фотокартки розміром 4 х 6 см;

– копії документів про освіту, підвищення кваліфікації, присвоєння вченого звання, присудження наукового ступеня;

– копію документа, який посвідчує особу;

– копію трудової книжки, оформлену у встановленому порядку;

– копію військового квитка (для військовослужбовців або військовозобов'язаних);

– довідку про допуск до державної таємниці (у разі його наявності);

– швидкозшивач.

3. Учасники конкурсу обов'язково складають іспит на перевірку та оцінку знань Конституції України, законів України «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про запобігання корупції», а також законодавства з урахуванням специфіки функціональних повноважень відділу.

4. Документи приймаються протягом 30 календарних днів з дня виходу публікації про оголошення конкурсу. Додаткова інформація за тел. 5-25-43.

5. Інформацію про конкурс на заміщення вакантної посади та умови конкурсу оголосити в місцевій пресі та на офіційному ВЕБ-сайті Білоцерківської міської ради і виконавчого комітету.

Г. Дикий, міський голова

Різдвяний волонтерський марш-кидок

ЗА НАКАЗОМ НА СХІД, А НАКАЗАЛО СЕРЦЕ

Різдво... У волонтерів «Часу змін» виникла необхідність провідати вояків на Східному фронті. Білоцерківські школярі зібрали чимало солодощів, чаю, консервації, привітальних листів, тож потрібно було доставити все це добро бійцям.

Крім смаколиків, у буду ледь упхали запасні частини до армійських УАЗів та новенькі широкі покришки з розвиненими ґрунтозачіпками. З такими «тракторами» ніде не застрягнеш. Хоча... Бували випадки, коли що потужніший джип, то далі було бігти за трактором.

ДОРОЖНІ НОТАТКИ. ОПТИМІСТИЧНІ

Україна змінюється. Оговтується від потрясіння мало ким передбачуваної війни, від відчуття жорстокої несправедливості, розчарування в повільності реформ. За кількасот кілометрів від Білої Церкви починаємо спостерігати намагання місцевих громад створювати якісь цікавинки. В Черкасах ми побачили благоустрій набережної на довжелезній дамбі. Зроблено оглядові майданчики, створено фотозони. В рибній столиці Глобінського району, смт Градизьку, автобусну зупинку розфарбовано в національні кольори з невмирущим гаслом «Слава Україні!». Дуже остерігалася відтинку траси між Кременчуком і Кам'янським, де не одна сотня транспортних засобів знищила собі ходову. На наш подив ті сто сімдесят кілометрів були подолані на одному диханні. Десять в густому тумані лишилися Дніпро і Запоріжжя, Токмак і Бердянськ, аж поки «Спринтер» не в'їхав на околиці Маріуполя.

МАРИУПОЛЬ ДО І ПІСЛЯ

Лише із наближенням до столиці Приазов'я відчувається, що війна поряд. Блок-пост

АВДІЇВСЬКІ ЗАМАЛЬОВКИ

Дорога до Авдіївки пролягала через таку знайому Волноваху. Аж ностальгія торкнула за серце, коли побачили знайомі місця – наїздилися цією місцевістю в 2014-16 роках. Погода перестала бути осінньою. На деревах з'явилася ожеледь. Все навколо скуте прозорим панциром. Волноваху також змінюється. Навіть на краще. З'являються нові заклади, на вулицях повно народу. От би ще козака «Ілліча» дець в музеї виставити. Прикольний він, в шароварах.

Провідуємо місце загибелі солдатів 51-ї бригади, що за Ольгинкою. Жаль хлопців, які загинули по-дурному, через власну недбалість і дуболомство командирів. Стоїть німим нагадуванням про ті події хрест і пам'ятна плита, а над ними хитаються обпалені вибухом БМП дерева. Постояли, помовчали і рушили далі.

Через якийсь час ми вже біля «Республіки Міст». З укріплень виходять бійці. Вони веселі, бо також чекають на волонтерів. У них дізнаємося обстановку й можливість проїзду в Авдіївку. На той момент нам уже було відомо, що людина, якій ми мали передати вантаж, тяжко поранена й перебуває у харківському госпіталі. Йшлося про мізерні шанси на одужання, але українські ескулапи витягували чоловіка з того світу.

Після ночівлі п'ємо каву і вирішуємо відвантажити білоцерківські гостинці на териконах біля Горлівки. Аж тут на порозі крамниці з'являється суб'єкт із «трудоного резерву». Він роздивляється торговий зал почервонілими очима й, розповсюджуючи характерне амбре, прямо висловлює своє бажання: «Дай денег на пахмел!» Жінка за прилавком, ніби вибачаючись каже: «Ето наш местный гарадской сумашедший». Проте чоловік'я зовсім не божевільний. Місцевий п'яничка твердо вирішив полегшити свої страждання і увійти в «коматозний» стан, тому починає чіплятися до кожного відвідувача. Та «жорстокосердні» люди не хочуть ділитися заробленим.

Виходжу з крамниці й допиваю каву. Тут таки обговорюємо подальший маршрут. На вулицю вивалюється пропитий тип і починає кружляти навколо нашої компанії. Чує українську мову й горлає: «Слава Ісу!» Застигає в очікуванні подання, але ми його розчаровуємо й не похмеляємо. Може, це гріх – не похмелити страждальця?

ДІТАМ ДОНБАСУ

Заповідник «Клебан-Бик» не впізнати. Де поділися кущі й бур'яни? Хто прибрав автостоянку і зробив акуратну розмітку? В кого з'явилася ідея встановити скульптуру з пісковика? Чисто і прибрано навкруги, хоч бери та й вези туди туристичні групи.

В Олександро-Шультиному відбувається

присутній по замовчуванню, але, крім нього, є й інші ознаки: люди у військовій формі на вулицях, велика кількість армійських і напіввійськових автомобілів. Спалений будинок, закритий величезною банерною тканиною. За майже чотири роки ніхто й не почувався відновити споруду. Невже місцева влада залишила згарище, як меморіал загиблим «сепарам»? Біля гіпермаркету будматеріалів передаємо хлопцям з батальйону морської піхоти привіти від школярів і покришки. Хлопці одягнені в добряче засмальцьовані роби, бо готують техніку для бойових операцій. Частина бійців бере в них участь. Є поранені.

Що далі на Схід, то похмурішим стає міський пейзаж. «Азовсталь» і завод Ілліча копять величезними трубами зашмарене небо. Точка розвантаження – село Бердянське. Сюди прийшли побратими волонтера з Миронівки Ігоря, який був мобілізований в одній з хвиль. Для них у буді автомобіля було припасено багато смачного. До миронівських гостинців додаємо й білоцерківських. Хлопці задоволені, радо фотографуються, хоча їх більше цікавить не гора їстівного, а можливість згадати миттєвості служби.

До сумнозвісного Широкиного по прямій близько трьох кілометрів. З того боку – тиша. Зимнє Азовське море сіре й похмуре. Скориставшись тимчасовим затишшям, місцеві рибалки стягують на воду свої моторні човни і перевіряють сіті. Так, люди в Бердянському живуть. Є розбиті будинки, але працює крамниці і за кілька кілометрів від селища можна сісти на рейсовий автобус. На пляжі й набережній валяються іржаві тапчани, а висаджені сосни широко розкинули своє гілля, заважаючи вийти до моря. Всім не до благоустрою.

Білоцерківська допомога дітям Донбасу.

традиційна передача гуманітарної допомоги для дітей. Одяг, іграшки вивантажуємо під наглядом сільського голови Людмили Лукичової в крамниці. Невдовзі тут з'являються місцеві жінки, котрі організували вертеп. Вони і є тим активом, який буде розподіляти «гуманітарку» по сім'ях. А вертеп – справа добра. Можливо, саме таким методом, відродженням традицій вкупі з жорстким контролем, вдасться знову українизувати спустошену голодоморами, війнами та заселену росіянами землю? Ще рік тому тут тоді ще майор Іван Степанюк заганяв білоцерківських зенітників у ополонку під час Водохреща, але наразі земляків тут не залишилося, тож прощаємося із селянами й рушаємо в бік Горлівки.

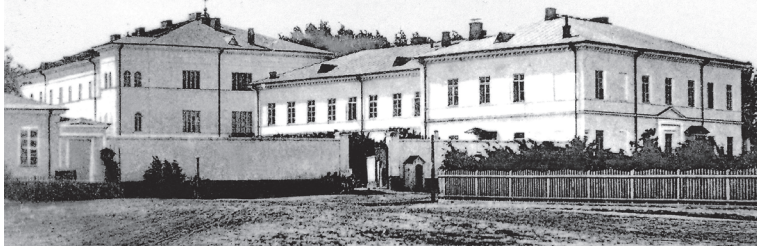
Костянтин Климчук,
волонтер, науковий співробітник КЗ КОР
„Білоцерківський краєзнавчий музей”
(Далі буде)

Леонід Болобан і Біла Церква

З нашим містом та його гімназією пов'язане ім'я українського драматурга Леоніда Серговського, відомого в літературі під псевдонімом Болобан.

складі свою діяльність розгорнула й група молодих театральних експериментаторів «Кийдрамте», Леонід Болобан був актором цього об'єднання. Згодом починає грати в Київському театрі ім. Шевченка, потім служить в різних українських трупах Умані, Білої Церкви, Сум, Ташкента.

Народився майбутній драматург 18 червня 1893 року в Білій Церкві в учительській родині. Закінчив місцеву гімназію, 1913-го давав приватні уроки, тобто був репетитором у Білій Церкві та Києві.

Кілька років навчався в університеті Святого Володимира на фізико-математичному факультеті, але через важке матеріальне становище не закінчив його.

Життя примушувало майбутнього драматурга працювати на різних роботах і в різних краях. Був десятником в економії графа Бобринського в селі Ротмістрівка Черкаського повіту Київської губернії, статистиком Всеросійського Земського союзу в Кам'янці-Подільському, учителем-вихователем у дитячому будинку Всеросійського міського союзу міста Києва, коректором.

1917 року він вперше познайомився з кращими творами української літератури, бо за царських часів такої можливості не було.

Леонід Серговський писав п'єси й рецензії, керував студіями, гуртками, редагував літературні твори, сам був актором. Уперше Леонід Вітович прилучився до театру десятирічним хлопчиком, коли відвідав виставу аматорського гуртка в Білоцерківському будинку залізничників. П'єса (а це був «Ревізор» М. Гоголя) назавжди запала в душу майбутнього драматурга. Після вистави хлопець розшукав серед батькових книжок цей твір і вивчив його напам'ять.

Восени 1918 року він вступив до літературної студії «Молодого театру», очолюваного Лесем Курбасом. У його

Гастролюючи різними містами, Леонід Вітович відвідав Харків і назавжди пов'язав із ним своє життя.

Протягом 1923–1924 років він виступає в Харківському театрі ім. Франка, очолюваному Гнатом Юрою. Саме там Болобан засновує студію «Гарт»; «гартівці» поставили першу, створену драматургом-початківцем Леонідом Болобаном, інсценізацію повісті Михайла Коцюбинського «Fata Morgana».

Леонід Болобан був одним із фундаторів та відповідальним секретарем журналу «Сільський театр», заступником редактора журналів «Культробітник» і «Масовий театр». Робота в театрі та в профільних журналах спонукала Леоніда Болобана до літературної творчості. 1931 року він написав перший свій оригінальний твір-п'єсу на 4 дії «Найвища міра», яка вийшла друком у Харківському видавництві «Рух».

Багато уваги приділяв збиранню та дослідженню українського фольклору, який відіграв важливу роль у подальшому творчому житті письменника. Саме з фольклорного матеріалу виникло багато його драматичних творів. Серед творчого доробку Леоніда Болобана – історична п'єса «Кирило Кожум'яка», драматична поема «Паризька сюїта», соціальна драма «Реве та стогне Дніпр широкий» (після надрукуван-

ня цього твору (був написаний зі співавтором) Харківська організація письменників прийняла Болобана до спілки радянських письменників України).

У 30-ті роки ХХ століття вийшли його «Міронова пайка», «Найвищою мірою», «Жіночий штурм». Найяскра-

вішим твором автора, як зазначають літературознавці, є історична п'єса «Кирило Кожум'яка».

Окремою сторінкою творчості Леоніда Болобана є п'єси за «Бориславськими оповіданнями» Івана Франка. У співавторстві з Леонідом Предславичем він створив інсценізацію «Ой піду я в Бориславку» (1956 р.), що визнана дослідниками найпопулярнішою з його робіт.

У письменницькому доробку Болобана є й твори, присвячені Другій світовій війні: «Наступ на Корчицю», «Коли сонце повертає на весну» та ін.

У творах нашого земляка, за висловом Бориса Буркатова – українського письменника, літературного критика та драматурга, «простежується спорідненість улюблених героїв драматурга, до якої б доби вони не належали. У співзвучності їхніх прагнень і поривань з високими чуттями й зверненнями свого часу – підтвердження приналежності до проблем сьогодення і нестаріючого обдарування Леоніда Вітовича Болобана».

Помер письменник 21 грудня 1979 року.

Хоча творчість Леоніда Болобана є призабутою українським читачем, проте вона посідає достойне місце в національній драматургії ХХ століття.

Анатолій Бондар

19 січня Біла Церква урочисто відсвяткувала третє, завершальне, свято різдвяно-новорічного циклу – Водохреще.

Христос хрещеться!

Фото Л. Бойка

Всім відомо, що саме цього дня вода набуває цілющих властивостей і зберігає їх протягом року, лікуючи тілесні та духовні хвороби.

З нагоди Водохреща у храмах Білої Церкви відбулися святкові літургії. Тисячі містян за давньою традицією взяли участь у церемоніях освячення води,

які відбулися біля храмів та на березі Росі.

Чимало білоцерківців доєдналися й до традиції занурюватись цього дня до крижаної ополонки, щоби отримати здоров'я на весь рік. Усі охочі мали можливість скуштувати смачної каші з польової кухні та зігрітися гарячим чаєм.

З офіційних джерел

Засновник:
Білоцерківська міська рада
Редактор
Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок 26000000033041
Код ЗКПО 13723251
Київська міська філія ПАТ "УКРСОЦБАНК"
Білоцерківське відділення
МФО 300023
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1578 ПР
від 10.04.2014 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.